

Ahmet Ertuğ'un 'Bilgelik Mabetleri: Kütüphaneler' sergisinden alınacak sonsuz dersler var

Bir an ve sonsuzluk...

Çinlilerin ünlü bir ressamı var. **Wu Daozi**... 8. yüzyılda yaşamış. Öyküsü dilden dile, kuşaktan kuşağa şöyle geçmiştir:

"**Wu Daozi** ölmedi. Yaşlıydı ve saray duvarına resim yapıyordu. Yaptığı manzara o kadar güzeldi ki, **Wu Daozi** resmin içine girmeye karar verdi. Resimdeki yolda yürümeye başladı. Yürüdü, yürüdü ve dağların sisinde kayboldu. Onu bir daha gören olmadı."

Ahmet Ertuğ'un Galerî Işık'ta yer alan "**Bilgelik Mabetleri: Kütüphaneler**" adlı sergisini gördüğümde beri Çinli ressamı düşünüyorum ve bir daha bulunmamak üzere sergide gördüğüm o fotoğraflarda, yani o kütüphanelerde kaybolmak istiyorum... Avrupa ülkelerinde 16-18. yüzyıllarda kurulmuş kütüphanelerde...

BAKAN VE BAKILAN

İmgeleri içeren her konunun iki tarafı olduğunu unutmamak gerek: Bakan ve bakılan! Ancak burada katmanlar, taraflar çok daha fazla! O mekânlara, o bilgelik mabetlerine bir mimar gözüyle bakan **Ahmet Ertuğ**'un bakışıyla gördüğü şeye biz bakıyoruz.

Günümüzdeki görüntü ve imge bombardımanında, görseleğin tüketimi şahlandırdığı ve koşullandırdığı ortamda, **Ahmet Ertuğ**'un bakışı bize, o mekâna girsek (girmiş olsak bile) göremeyeceğimiz ayrıntıları gösteriyor,

göstermekten öte hissettiriyor. Elbet fotoğraflara her bakan, **Ahmet Ertuğ**'un "**bakışına**" kendi birikimini ve belleğini katacak ancak, bu sergideki özne ve nesne buluşması, biz sıradan insanların mutluluğuna ve zenginliğine dönüşüyor.

Birkaç gün önce gazetemizde **Nilgün Cerahoğlu**'nun sergi üzerine enfes yazısında hem o fotoğrafların konusu olan kütüphanelerle ilgili birikim ortaya konuyordu hem de o fotoğrafların "**içinde kaybolma**", "**içine girme**" duygusu vurgulanmıştı.

Sergi açılışından önce **Zeynep Miraç Özkartal**'ın Milliyet'te yayımlanan röportajında ise **Ahmet Ertuğ**'un çalışma yöntemine ilişkin ilginç ayrıntıları okuyorduk: 25 kilo ağırlığındaki eski tip makinesini kaldırabilmek için haftanın dört günü yüzüp spor yaptığını, çok uzun özel hazırlıklardan sonra, deklanşöre bir kez bastığını, o tek atışta mekânın ruhunu yakalama gerekliliğini... Beni en etkileyen cümlesi ise "**Kütüphanelerin de kalbi var**" demesi oldu. Belki de işte bu nedenle çektiği fotoğraflar sadece belleğimize değil, yü-

reğimize ve ruhumuza da sesleniyor. Bu nedenle büyük küçük herkes bu kütüphanelerin içinde kaybolmak istiyor.

Bakan ve bakılana ilişkin tekrarlardan kaçınmak için hemen sergiden edindiğim derslere ve serginin bende yarattığı volkanik patlamalara geçiyorum!

İÇİMDEKİ 'AH'LAR

Mükemmeliyetçilik zor zanaat! Hem bu sergi, hem de bugüne dek **Ahmet Ertuğ** ve **Ahmet Kocabiyik** ikilisinin yayımladığı tüm kitaplar, mükemmel olanın peşinde koşarak, insanlığın kültür mirasının kurtarılmasına hizmet ediyordu.

Ahmet Ertuğ'un mimari bakışı, bütüncül olanı yakalarken aynı zamanda her ayrıntıyı da yüceltiyordu.

Fotoğraflara baktıkça, teknik bilginin tek başına çok şey demediğini; "**kütüphanenin kalbi olduğunu**" görmeyen gözün bana asla o mekândaki gizemi ve enerjiyi veremeyeceğini, bana bu serüven duygusunu yaşatamayacağını görüyordum...

Fotoğraf, bir anı yansıtır derler. Bu fotoğraflar bir an ve sonsuzluğu yaşıyordu.

İçimdeki "**Ah!**"lar sayıp bitecek gibi değil!

Hani nerede bizim bilgelik mabetlerimiz? 16. yüzyılda Osmanlı neden böyle bir kütüphane yaratamadı? Bunun yanıtı kolaysa gelirim başka bir "**ah**"a!

Vazgeçtim Osmanlı'dan, hani nerede Türkiye Cumhuriyeti'nin bilgelik mabetleri?

Bilinç elde etmenin bir günden ertesi güne gerçekleşmediğini ne zaman kavrayacağız? Ya akılla iman, bilimle inancı birbirine karıştırmamak gerekliliğini?

İlme, bilime, kitaba düşman bir toplum olmaktan çıkmamızı beklemeden (çünkü çoook beklebilirsiniz) bir an önce görün şu sergiyi. 10 Ekim'e dek sürüyor.

zeynep@zeyneporal.com